

Cyryla Karpfová DŘEVÁČEK

Jmenuji se
Dřeváček a poradím
vám, jak si porozumět se
svým pejskem.

Milí čtenáři knížek o psech!

Léta si vedle chytrých aforismů, bonmotů a úvah dospělých zapisují také nejpůvabnější výroky dětí ze školních úloh. Abych svůj úvod ke knížce o Dřeváčkovi trochu odlehčil, vybral jsem několik dětských postřehů:

Pes má smysly: sluch, čich, hmat, chuť, zrak a štěk.

Hlídací pes má za úkol sledovat, jestli se někdo cizí kousnout dá nebo nedá.

Když psa bijí, tak ke svým pánům přilne, zvláště když má zdravé zuby.

Pes je velmi chytré zvíře a naučí se skoro všemu, protože se zná s lidmi.

Psi vyjí a štěkají na Měsíc, protože přes den svítí sluníčko.

Jsem rád, že ač nekynolog a majitel pouze jednoho psíka miniaturních rozměrů, mohu v knižním světě takto uvítat další nový „psí titul“. Naposled jsem byl požádán o dovětek ke knize *Psi v lásce nikdy nelžou*. Úspěch, jaký tato knížka měla, bych přál i téhle.

Mám rád všechny knížky o psech a raduji se z toho, jak se jejich počet každým rokem zvyšuje a přitom zájem čtenářů o ně neochabuje.

Tak tedy, Dřeváčku – šťastnou cestu!

Ondřej Suchý

Není jednoduché malým dětem vysvětlit kynologickou problematiku.

I přesto, že my, dospělí, jsme se postupem času naučili vysvětlovat složité a dětem vzdálené exaktní vědy malými krůčky na názorných příkladech a od základů, stále se nám příliš nedaří vysvětlit malým dětem ty nezákladnější a nejsamozřejmější věci. Snad proto, že nám přijdou tak samozřejmé.

Jenže kolik toho sami víme právě třeba o psech? Pokud sami zjistíme, že bychom si měli rozšířit vědomosti v oboru kynologie, předejme co nejvíce relevantních informací i dětem. Za nás to nikdo neudělá. Ani škola ne. Mají dost práce s tím, aby vysvětlili třeba jen matematiku. A ta se učí minimálně 6 let.

Tato kniha Cyrily Karpfové je v podstatě obecná erudovaná kynologická příručka obratně přeložená do jazyka velmi blízkému dětské mentalitě. Pokud si totiž knihu přečteme z pouhé zvědavosti a nadpřirozené schopnosti neživé loutky přetlumočíme jakožto zkušenosti generací kynologů, zjistíme, že jsme se právě naučili (nebo si zopakovali) nezákladnější pravidla ve vztahu člověka a psa, základy kynologie.

V ukázkové kapitole vysvětluje „pohádkově“ oživlá dřevěná figurka pejska malému klukovi Adamovi psí problémy s nekontrolovanou psí výživou...

Poklady z popelnice

Jak už to tak bývá, seděl Dřeváček na parkové lavičce a díval se na těch pár dětí, které se i se svými psy vrátily do města z prázdnin o trochu dřív. Umělý psík byl omámený srpnovým sluníčkem a ukolébán i tím, že děti si se svými psíky zrovna docela dobře rozuměly.

„Že bych už byl bez práce?“ spokojeně si pomyslel Dřeváček a zavěťřil dřevěným čeníškem po směru větru, který přenášel smíšené pachy.

Smíšené byly pro Dřeváčka, protože byl pouze prostředníkem mezi dětmi a psy, a zatímco pro psa byl ten pach tuze příjemný, pro dítě byl naprosto odpuzivý. A tak Dřeváček rejdlil nosem z příjemného do odporného. A jak tak otáčí hlavu, odkud se pachy linou, je po klidu! Co myslíte, že viděl? To byste neuhádli! Úplný psí poklad! Velikou přetékaající popelnici a kolem ní ohromné množství rozsypaných odpadků. To, co však přitahovalo Dřeváčkův pohled, nebyl zdroj nelibých vůní, ale maličký chlupatý jedlík, který si na nich právě pochutnával. Chroupal odporné rybí kostičky a už si dělal laskominku na další pochoutky.

Dřeváček pátral výchovným okem po parku. Vidí Adama, který si znechuceně kope kamínky a v duchu brouzdá po letních hřištích skautského tábora. Prázdniny jsou v čudu.

„Já ti dám, prázdniny jsou v čudu! Co je pryč, už nevrátíš, ale pes se ti toulá a dělá, co nemá,“ zlobí se Dřeváček.

„To je čuně, ale snad se tak moc nestane, když zbaští nějakou kostičku. Vždyť je to pes,“ ohradil se trochu dotčeně Adam. To už ovšem slyší dřevěný hlásek: „To je dobrota! To si pošmáknou, to mi panička doma nedá a tady je toho tolik!“

Jenomže Dřeváčkův předvídavý rozum zaplňuje neuvážlivou psí hlavičku.

„Tak to mi tedy bude špatně, nejsem na kosti zvyklý a je to staré a zkažené, po tomhle dostanu průjem a taky budu zvracet. To se kluk bude divit, až to bude muset uklidit, a možná, že mě budou muset odvézt k psímu panu doktorovi, jak moc mi ty věci ublíží.“

Představa, kterou dřevěný hlas před Adamem namaloval, způsobila, že kluk zapomněl na smutek z končících prázdnin a hodně rychle táhne ušmudlaného kamaráda od lákavých pokladů.

„Není všechno zlato, co se třpytí,“ říká Dřeváček a říká to hlavně psíkovi, který nespokojeně vrčí. On si zkrátka říct nedá a snaží se rychle ještě něco zblajznout.

„Tak teď mě potrestej! Vynadej mi, honem mi řekni, že jsem fuj a taky se mnou trochu zatřep za kůži na krku, ať si to zapamatuju, protože mně to opravdu moc a moc chutná. A budu si dobře pamatovat, kam se pro to mám vrátit a taky poznám i jinou pokladnici, až ji zase někde potkáme. Nikdy mě nenechávej jíst to, co venku najdu. I kdyby se mi stokrát nic nestalo. Jednou ti můžu umřít, protože najdu něco, co mě třeba otráví, a myslím tím tu smutnou tělesnou otravu, ne tu otravu, kterou máš v hlavě proto, že končí prázdniny. Ani to, co najdu v trávě za keřem, mi nedovol spolknout, protože jsou i takoví zlí lidé, kteří na nás nerozumné pejsky na-

stražují smrtelná nebezpečí v nejlepších soustech. Už jednou jsem měl v tlamičce krásný kousek salámu, který byl propíchaný skleněnými střepey a špendlíky. Když mě nemůžeš uhlídat, nasad' mi na tu mou nenažranou papulku raději náhubek. A taky si uvědom, že psovi nesvědčí ani dobré věci, když na ně není navyklý nebo když se pro něj vyloženě nehodí. Vzpomeň si, jak mi bylo posledně špatně, když mě tví kamarádi pohostili zmrzlinou, hamburgerem s hořčicí a hranolky s tatarskou omáčkou.“

„Jestli se můžu přidat, jmenuji se Robin,“ představuje se krásný jezevčík, který jde právě okolo. „Mě doma krmí pouze granulemi, na ty jsem zvyklý a je mi špatně úplně po čemkoli jiném.“

„Opravdu?“ podivil se Adam a Dřeváček si odplivl. Ne, nebojte se, to on nebyl tak rozčilený, to jen vyplivl žvýkačku, kterou předtím samozřejmě z výchovných důvodů sebral po klukovi. „A to mi taky nenechávej! Raději si s sebou vždycky připrav nějakou granulku nebo piškotek, který mi dáš sám z ruky a jenom ty – můj páníček. Třeba když se mi něco povede.“

Mňam,
to byla
dobrota!